

Батенько кляли і били мене,
 неня над мною лиш плакали все:
 і свої мене встидали ся,
 чужі на мене зглядали ся.

Вин, що єдиний коханец мій,
 вин, що є правесний батенько твій,
 пішов у сьвіт, Бог знає де,
 соромить ся мене й тебе!

На що було мнї треба тебе,
 любе дитятко, дитя дороге!
 Але чи треба було, або й ні,
 вічно ти, сёрденько, любе мнї!

Небо здасть отверте мнї,
 скоро загляну в очці твої,
 як усьмінеш ся любязно еще —
 все, що терпіла, забула уже!

Той, що пташата годує дрибні,
 дай ти веселі, щасливі дні!
 Чи тебе треба було або й ні,
 вічно ті, сёрденько, любе мнї!

Ker mora itak vsak izobražen Slovenec znati čitati cirilico, se nam ne zdi potrebno, da bi prepisavali na latinico. *Aškerc.*

Koncert Františka Ondříčka. Sezono zimskih koncertov je otvoril v Ljubljani češki vijolinski virtuoz Frančišek Ondříček s koncertom, prirejenim dne 19. oktobra v dvorani »Mestnega doma«. Igral je Saint-Saënsov koncert, Ernstove ogrske napeve, Beethovnovno romanco, Bachovo preludijo, Nešvere eklogo, lastno skladbo Scherzo in Čajkovskega valček. Da je Ondříčkov nastop le sijajen in da ponuja neskajljen umetniški užitek, je že predobro znano, saj nam je bil že mnogokrat ljub gost. Premagujoča moč je Ondříčkova umetnost; blesteča je tehnika in nad vse lehak lok, izpod katerega pojo čutapolni toni in pasaže, pred vsem pa je subjektivnost, ki diči Ondříčkove reprodukcije. Ni gola reprodukcija, kar podaje Ondříček, ustvarja marveč ob svoji igri, in ko evokacije onega, kar mu je že dolgo kipelo v duši, je občutiti, kar podaje v luči lastne močne osebnosti, ozarjeni v barvah momentanega razpoloženja. Ondříček je temperamenten ustvarjajoč umetnik, umetnik muzik, in muzikalnost je, ki si jo cenimo na njegovi umetnosti. Njegov temperament uvaja utripanje njegovega srca v srca poslušalca in ogreva le-tega toplota čuvstvenih valov, katerim se vdaja svirajoči umetnik v razvnetosti svoje duše. Spremljevalec mu je bil mladi pianist Josip Faměra, ki je nastopil z dostojnim uspehom tudi v samostalnih klavirskih točkah. Spored sta obogatila razen njega še člana

slovenske opere, gospodična Marija Glivarec in gospod Karel Král. Oba sta za našo opero izborni pridobitvi. Obdarjena oba z zvočnim glasovnim materialom, sta glasbeno odlična pevca-umetnika, znamenita tako v vokaliziranju kakor v fraziranju.

Dr. Vladimir Foerster.

Slovensko gledišče

Letošnja nova sezona se je otvorila dne 27. septembra. Dramatično društvo je najelo več novih moči. Solisti in solistinje pri operi so vsi novi; pri drami pa se je osebje le deloma izpremenilo.

Iz finančnih vzrokov je bila nastala glede opere akutna kriza. Mislilo se je, da bomo imeli letos samo dramo, vendar se je kritično vprašanje rešilo našemu edinemu gledišču v prid tako, da se je ohranila tudi opera. To je za nas tem večje važnosti, ker letos v Zagrebu nimajo opere in celo v Levovu se je morala opustiti . . .

A. Drama se je začela z otvoritveno predstavo. Igrali so 27. septembra Morréjevo ljudsko igro »Gospod župnik Jakob«. Druge dramatične predstave so bile: Dne 30. septembra »Madame sans gêne«, 11. in 19. oktobra »Pepelka«, 14. »Učitelj Lanovec«, 25. oktobra Björnsonov »Bankerot« in 28. oktobra »Rudeči talar« (La robe rouge).

B. Operne predstave: 4. in 7. oktobra »Večni mornar«, 21. in 23. »Prodana nevesta«.

Onjégin.

Upodabljavača umetnost

II. slovenska umetniška razstava v Ljubljani. Namen umetniških razstav je, deloma predočiti narodu razvoj in napredek umetniškega stvarjenja, deloma umotvore spraviti v denar. In vsak narod mora biti ponosen na razstave, iz katerih vidi, kako se njegovi sinovi in hčere z razumom, pridnostjo in genijalnostjo vzpenjajo do vzvišenega naslova: umetnik.

V Ljubljani se je otvorila letos tekom dveh let že druga slovenska umetniška razstava.

Po mojem mnenju je to prepegosto. Premalo umetnikov imamo in ti, ki so, »delajo« večinoma za vsakdanji kruh, ker jih niti država, niti dežela pri njih študijah gmotno ne podpirata. Umetnik biti brez kruha, je pa težko. Nimamo torej svobodno ustvarjajočih močij.

Razstavljenih je bilo v »Narod. domu« mnogo slik, da, preveč. Vzrok temu je pač jury, ki je sestavljena razun enega člana iz razstavljalcev samih. To se mora navsak način obsojati! V bodoče bi se morali v rabsodišče voliti razumniki, ki niso z razstavo v v nikaki osebni zvézi!

So umetniki, ki so razstavili mnogo, mnogo slik menda zato, ker mislijo, da morajo toliko razstaviti, češ, ime si pridobimo z veličino, ne s kako-